

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Summa Casuum
Conscientiæ, Sive De Instructione Sacerdotum Lib. VII**

Toledo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

34. De obligatione faciendi eleemosynam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

altero anno carius valebunt, non erit superflua; tamen non sunt fingenda, aut imaginanda pericula, sed solum ea consideranda, quæ probabiliter, & iudicio viri prudentis accidere possunt. Aduerte, etiam, quod sunt diuersi status in repub. ecclesiastica, & sæculari, nec debent esse eadem expensæ æquales omnibus, sed quibusdam maiores, quibusdam minores, ratione status sui.

Posterior distinctio sit: indigentia, seu necessitas est triplex. Quædam est extrema: hæc autem dicitur cum est necessitas vitæ propriæ perdendæ; vt, cum quis est in periculo vitæ. Vbi aduerte, ex Soro lib. 3. de iustit. quæst. 3. artic. 4. quod non solum est censenda extrema necessitas, cum quis est in mortis periculo, sed cum probabiliter speratur mors, nisi antè subueniatur.

Altera necessitas est gravis, vt, cum est graue periculum perdendi honores, & decetiam status: aut peccandi; vt, cum mater ex indigentia vult prostituere filias; aut alterius notabilis mali.

Tertia est communis indigentia, quæ nec extrema, nec grauis multum est. Hæc omnia sunt ante oculos habenda, pro intelligentia eorum, quæ dicentur in cap. seq.

De obligatione faciendi eleemosynam.

CAPVT XXXIV.

Sunt aliquot conclusiones notandæ super dictis præcedentibus distinctionibus.

Quarum prima est. Eleemosyna est in præcepto, obligamurque sub mortali aliquando facere eleemosynam. In hac conclusione omnes Catholici conueniunt: est enim Catholica, & contraria est hæretica. Est Catholica, vt probatur aperte ex scriptura, Ioan. 3. *Qui habuerit substantiam huius mundi, & viderit fratrem suum necesse habere, & clauerit viscera sua ab eo, quomodo charitas Dei manet in illo?* 1. Iacob. 2. *Iudicium sine misericordia ei, qui non fecerit misericordiam.* Luc. 3. *Quod superest dare eleemosynam, & Matth. 25. *Ue maledicti, &c. quia esuriui, & non dedistis mihi manducare. &c.**

Secunda conclusio. De necessarijs simpliciter ad vitæ propriæ, aut familiæ conseruationem, nullus tenetur alteri suc-

currere, etiam necessitate extrema laboranti, id est, cum dispendio suæ vitæ, aut parentum, & familiæ, nullus tenetur vitæ alterius succurrere, sed potius sibi: vnde, si laborent duo in extrema necessitate, vnusque cibum sibi necessarium tantum habeat, non obligatur alteri dare; & in hoc omnes cōueniunt. At Sanctus Thom 2.2. quæst. 32. articulo 6. excipit vnum casum, quando persona, cui succurritur, est multum necessaria reipublicæ, & à qua bonum commune dependet ciuitatis, aut exercitus: tunc enim potius huic, quam sibi succurrendum esset. At vero difficultas est, an iste obligetur sub præcepto id facere. Omnes enim cōueniunt, quod licet ei facere, tamen de obligatione discordant. Sylu. verb. eleemosyna. §. 2. & Armilla ve. eleemosyna. 4. tenet, quod solum est consilium; & S. Thom. videtur dicere esse præceptum; & ita tenet Soto lib. 5. de iust. quæst. 1. ar. 7. Et ita est; nam propter bonum commune, tenetur quis proprium negligere. Quod si non esset illa persona tam necessaria Reipublicæ licet esset multum, tunc consilium esset. De hoc tamen diximus lib. 5. Infr.

Tertia conclusio: Ex necessarijs ad decentiam status, tamen non necessarijs ad vitæ conseruationem, tenetur homo facere eleemosynam in extrema necessitate existenti. In hac etiam omnes conueniunt. Potius enim debet facere iacturam decentiæ status sui, & debet se minuere, & restringere, quam quod aliud moriatur, ob defectum eleemosynæ ab ipso faciendæ. Tamen aduerte, istas tres necessitates esse intelligendas, quando homo in ipsis manet, absque culpa, & potestate sua: nam si aliquis diceret; ego me volo occidere, nisi des mihi centum aureos, & de facto vult se occidere, nõ ob id sunt ei dandi: culpa enim potius eius est, quam necessitas.

Quarta conclusio: Ex necessarijs secundum quid ad decentiam status, seu ad vitæ conseruationem, non tenetur homo facere eleemosynam, extra necessitates extremas, & graues: non enim, vt succurrat communibus indigentijs, tenetur ex præcepto pati incommodum, & restringere ea, quæ ad vitæ, & status conseruationem necessaria sunt. Hæc sunt conclusiones quatuor, in quibus Doctores conueniunt: in sequentibus duabus est controuersia.